

๑๕๗

ยุคสมัยแห่งริดาอ่อง

王女韶华

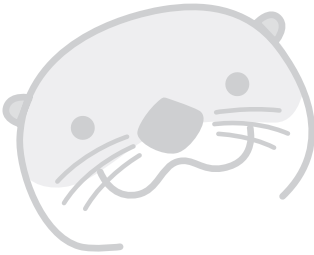
เล่ม 3

溪畔茶 ซีพันฉา

เขียน

ภวิษย์พร

แปล

ก ร อ า บ ค อ ร า ก ร ุ า บ ที่ ส ำ ค ัญ

แสงอาทิตย์ยามเย็นที่สวยงามที่สุดทำยาสาดส่องลงบนธรรมชาติประดุ
ทำให้เห็นเพียงว่าด้านในห้องมีการจัดวางอย่างเรียบง่าย
เตียงไม้สองหลังวางอยู่ตรงข้ามกัน มีชั้นวางของตั้งอยู่ตรงกำแพง
ใต้หน้าต่างวางโต๊ะหนังสือตัวหนึ่ง บนโต๊ะมีอุปกรณ์อย่างพู่กัน หมึก และหนังสือ
- ซีพันฉา

คำนำสำนักพิมพ์

เวลาผ่านไปไวเหมือนโกหก ชื่อจ๊อน้อยแห่งอินทนนท์มาอยู่เมืองหลวงได้สามปี เติบโตขึ้นอย่างสมวัย แต่เรื่องราวกลับไม่ได้ราบรื่นอย่างที่คิด วันหนึ่งมูหยวนอวีประสบเหตุการณ์ไม่คาดฝันจนเกือบจะเอาชีวิตไม่รอด ช้ำร้าย “มิตร” ผู้นั้นกลับล่วงรู้ความลับสำคัญยิ่งชีวิตเข้า สหายผู้นี้จะยังรักษาทำที่เดิมเอาไว้ ช่วยรักษาชีวิตมูหยวนอวี หรือผลักไล่ให้มูหยวนอวีต้องลงหลุมไป

นอกจากความลับในกำมือของผู้เป็นมิตร มูหยวนอวีต้องสืบหาตัวผู้บงการที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ทั้งหมดด้วย เบาะแสทั้งหมดร้อยรัดเกี่ยวพันกันยุ่งเหยิง มูหยวนอวีจะรักษาตำแหน่งชื่อจ๊อและชีวิตของตัวเองไว้ได้หรือไม่ เอาใจช่วยชื่อจ๊อน้อยที่กำลังเติบโตไปด้วยกัน

๑/๕๗

ທດສະຍານ

บทที่ 96

หลังจากเอาของไปส่ง มุ่หยวนอวีก็หวาดหวั่นอยู่สองวัน ถึงค่อยพบว่าคลื่นลมสงบดี ไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นทั้งสิ้น

หรือเป็นเพราะฮ่องเต้มีราชกิจรัดตัว เลยไม่มีเวลามาถือสากับลูกไม้เล็ก ๆ น้อย ๆ ของนาง

นางจึงเริ่มวางใจ และยังคงไปเรียนเป็นปกติทุกวัน

เพียงแต่ว่าวันเวลาที่ไม่ได้พบหน้าจู้จิ้นเซินค่อนข้างจะน่าเบื่อ มีจู้จิ้นเซินอยู่ด้วย นางก็มีเป้าหมายที่ชัดเจน นั่นคือพยายามสาดความรู้สึกลับอันดีใส่เขา และเติมทีการอยู่กับเขาก็เป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างหนึ่ง เขาไม่อยู่ นางก็ไม่ค่อยมีกะจิตกะใจจะพูดคุยกับคนในห้องสักเท่าไรหรอก ต้องมาฟังเสียงท่องบทเรียนเหมือนเสียงท่องคัมภีร์ลึบรอบแล้วก็อีกลึบรอบ นางจึงมักจะใจลอยอยู่บ่อยครั้ง

คงเป็นเพราะนางเลือกข้างชัดเจนเกินไป จู้จิ้นสวีรู้ว่าแย่งชิงตัวนางกลับคืนมาไม่ได้ ตอนนี้นิ่งไม่ค่อยจะพูดคุยกับนางสักเท่าไร ส่วนจู้จิ้นยวนนั้นไม่รู้ว่าเป้าหมายอะไรถึงชอบมาชวนนางคุยเป็นประจำ มุ่หยวนอวีจำคำบอกของจู้จิ้นเซินได้จึงรักษาระยะห่างกับจู้จิ้นยวนอย่างมีมารยาท ไม่ได้ตั้งใจจะลวงเกินเขา แล้วก็ไม่มีทางที่จะแสดงออกว่าอยากใกล้ชิดสนิทสนมด้วยออกไป

จู้จิ้นยวนเหมือนไม่รู้ลึกรู้สา ยังคงแสดงท่าทีที่เป็นมิตรต่อนาง เรื่องนี้

มู่หยวนอวี่ห้ามไม่ได้จึงต้องปล่อยเขาไป

ไม่นานนักนางก็ได้รับเทียบเชิญจากมู่จื่อจิ้ง

ในเทียบเชิญบอกว่าอีกสิบวันให้หลังจะมีงานเลี้ยงฉลองการหมั้นหมายระหว่างน้องสามีคนหนึ่งของมู่จื่อจิ้งกับสวีไท่เจี๋ย เซวียนซานโหว่รู้ว่ามู่หยวนอวี่เรียนหนังสือร่วมกับสวีไท่เจี๋ย ถือว่ามีความสัมพันธ์กับทั้งสองบ้านที่กำลังจะดองเป็นญาติกัน หวังว่าถึงเวลานั้นมู่หยวนอวี่จะมาเป็นแขกในงานเลี้ยง

มู่หยวนอวี่ประหลาดใจมาก วันรุ่งขึ้นตอนที่ไปโรงเรียนจึงลากสวีไท่เจี๋ยออกมาถาม “พี่สวี ท่านจะหมั้นหมายแล้วหรือ ท่านช่างเก็บงำได้เก่งนัก ไกลถึงวันแล้วกลับไม่ยอมแพร่งพรายให้ใครรู้สักคำเดียว”

สวีไท่เจี๋ยกล่าวอย่างไรชีวิตชีวา “มีอะไรต้องพูด ก็แค่หมั้นเท่านั้น ใครบ้างที่ไม่ต้องผ่านเคราะห์นี้”

น้ำเสียงนี้เหมือนคนแก่งนักร

มู่หยวนอวี่ชำเลืองมองเขา “ท่านยังชอบคุณหนูรองตระกูลเหวย ถ้าไม่ยากหมั้นหมายกับแม่นางจากตระกูลของเซวียนซานโหว่ ทำไมถึงไม่บอกที่บ้านแต่เนิ่นๆ”

“เจ้าคิดว่าข้าไม่ได้บอกหรือไง” สวีไท่เจี๋ยหน้ามูย “ข้าโวยวายจนบ้านแทบแตก ท่านพ่อท่านแม่ก็ไม่ฟังข้า ครั้งนี้ขนาดท่านย่าของข้ายังไม่ยอมยินอยู่ข้างข้า...ข้ายังจะทำอะไรได้อีก องค์ชายก็ไม่ได้มาเรียน ไม่อย่างนั้นข้าคงขอให้องค์ชายช่วยออกความคิดดีๆ ให้ได้บ้าง”

มู่หยวนอวี่จั้นคำพูด “องค์ชายถูกขังอยู่ในจวน ตัวเองยังเอาตัวไม่รอด ท่านไม่คิดจะหาวิธีช่วยให้องค์ชายรอดพ้นจากสถานการณ์ยากลำบาก ยังจะให้องค์ชายเอาเวลาว่างมาแก้ปัญหารื่องของท่านอีกหรือ”

เป็นเพราะไร้ซึ่งหนทางแล้วจริงๆ สวีไท่เจี๋ยถึงได้หลุดปากออกมาพอดียืนประโยคนี้จากมู่หยวนอวี่ เขาเองก็รู้ว่าตัวเองไร้เหตุผล จึงไม่พูดอะไรอีก ทำให้ลู่คอตกเหมือนคนที่ได้รับความเจ็บปวดทางอารมณ์มาอย่างเต็มที่

“พี่สวี ท่านอย่าคิดว่าตัวเองไม่ได้รับความเป็นธรรมเลย ตามความเห็นข้า ข้าว่าคุณหนูจากตระกูลของเซวียนซานโหว่คนนั้นต่างหากที่ดวงช่วย”

ช่วงเวลาที่ถูกจับในคุกนี่ มู่หยวนอวี่กับสวีไท่เจียที่เลือกข้างองค์ชายรองก็สนิทสนมกันมากขึ้น มู่หยวนอวี่ถึงได้กล้าพูดออกมาตรงๆ สวีไท่เจียตอบอย่างอึดอัด “เจ้ามันคนดีนักนี่ ก็เลยคิดว่าข้าเป็นกากเดนใช้ใหม่ ข้าถึงขนาดไปพูดกับแม่นางจงด้วยตัวเองแล้ว นางกลับบอกว่า ไม่สนว่าในใจของข้าจะมีใคร ขอแค่ตำแหน่งสูงหยินชื่อจื่อเป็นของนางก็พอแล้ว”

“โอ้โฮ” มู่หยวนอวี่เลิกคิ้ว “วีรสตรี”

“นี่!” สวีไท่เจียโวยอย่างคับข้องใจ “พูดแบบนี้หมายความว่ายังไร เจ้าคิดว่าข้าชอบวีรียในใจมีผู้หญิงคนหนึ่ง แต่ต้องแต่งงานกับผู้หญิงอีกคน เรื่องแบบนี้ข้าตัดสินใจเองได้เสียที่ไหน”

“ก็นั่นละสิ แล้วท่านจะให้นางยกมือทาบอกเป็นลมให้ท่านดูอย่างนั้นรี” สวีไท่เจีย “...”

เขาลองจินตนาการภาพนั้นดูก็อดตกใจเองไม่ได้ แบบนั้นคงยังจัดการได้ยาก

มู่หยวนอวี่ส่ายหน้า อันที่จริงนางไม่คิดว่าสวีไท่เจียจะมีความรักที่ลึกซึ้งอะไรต่อคุณหนูรองตระกูลเหวย เขากับเหวยเหยาที่แค่เคยเจอหน้ากันไม่กี่ครั้ง ความรักที่วานั้นอยู่ในจินตนาการที่แสงงดงามและตื่นขึ้นอย่างเดียวเท่านั้น คุณชายอย่างสวีไท่เจียเติบโตมาประหนึ่งดวงเดือนที่ถูกห้อมล้อมด้วยดวงดาว ไม่เคยพบเจอกับอุปสรรค ต้องการอะไรก็ได้สิ่งนั้น พอไม่ได้มาครอบครองก็คิดว่าตัวเองถูกทำร้ายอย่างแสนสาหัส

ถึงอย่างไรมู่หยวนอวี่ก็สอตมือไปยุ่งเรื่องครอบครัวของคนอื่นไม่ได้ นางคิดแล้วปล่อยผ่านเลยไป พอถึงวันงานมงคลนางก็ไปร่วมงานเลี้ยงในฐานะญาติมิตรของทั้งสองฝ่ายพอเป็นพิธีเท่านั้น

เวลาเดินไปข้างหน้า ผ่านไปได้ไม่นานก็มีงานมงคลอีกงานหนึ่ง

คืองานอภิเษกสมรสขององค์ชายใหญ่จู่จิ้นจื่อ

ขุนนางทั่วราชสำนักเฝ้ารอวันนี้มานานหลายปี ในที่สุดก็สมปรารถนา พระชายาขององค์ชายใหญ่คือบุตรสาวของรองเจ้ากรมพิธีการ ได้ยืนยันว่าเป็นสตรีเรียบร้อยอ่อนหวาน รูปร่างงามสง่า งานมงคลขององค์ชายมีพิธีการ

ซับซ้อนยับยอย แต่จู้จิ้นจื้อก็อายุไม่น้อยแล้ว ดังนั้นนับตั้งแต่วันที่คัดเลือก พระชายาจนถึงวันที่ทำพิธีแต่งงานจึงใช้เวลาแค่ประมาณครึ่งปีกว่าเท่านั้น

หลังจากได้ยืมขบวนนี้มู่หยวนอวี่ก็พอจะวางใจได้ ไม่ต้องร้อนใจคอยไป ขอร้องฮ่องเต้แทนจู้จิ้นเฉินอีก...มีงานแต่งของพี่ชายคนโต ถึงอย่างไรฮ่องเต้ ก็ต้องปล่อยตัวจู้จิ้นเฉินออกมากระมัง

มู่หยวนอวี่นับวันเวลาที่ล่วงเลยผ่านไปในแต่ละวัน กลัวว่าหาก นางทำตัวโอหังเกินไปจะทำให้ฮ่องเต้ไม่สบอารมณ์ ช่วงที่ผ่านมานี้จึง ไม่กล้าไปหาจู้จิ้นเฉินอีก เห็นว่ากาลเวลาผันเวียนเปลี่ยนจากฤดูร้อนไปเป็น ฤดูใบไม้ร่วง วันแต่งงานของจู้จิ้นจื้อขยับเข้ามาใกล้มากขึ้นทุกขณะ ทว่า ทางฝ่ายของฮ่องเต้กลับไม่มีความเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย

เชื่อว่าไม่มีใครเสนอให้ปล่อยตัวจู้จิ้นเฉินออกมา หัวหน้าสภานุนางเสิ่น ก็เคยไปขอร้องมาก่อน ลูกชายก็ยังดี ๆ อยู่ อีกทั้งยังไม่ได้ทำความผิดร้ายแรง เอาแต่ขังไว้อย่างนั้นมันสมควรแล้วหรือ

ปิดประตูขังเขามานานเป็นครึ่งปีจนเขาไม่มีปฏิสัมพันธ์กับโลกภายนอก เลย นี่คือองค์ชาย แถมยังเป็นองค์ชายที่มีคุณสมบัติคู่ควรจะได้รับการ แต่งตั้งเป็นรัชทายาท หรือฮ่องเต้คิดจะจับเขาขังไว้ให้กลายเป็นคนไร้ค่า นับแต่นี้

เพียงแต่ว่าฮ่องเต้ยังคงยืนกรานเช่นเดิม “เรารู้ดีว่าทำอะไรอยู่ ตอนนี้ เออร์หลางกำลังรักษาตัว ต้องการความเงียบสงบ รอให้หายดีเมื่อไหร่ เราย่อมต้องปล่อยเขาออกมา”

แล้วเมื่อไหร่จะหายดีล่ะ

บอกตามตรง หัวหน้าสภานุนางเสิ่นไม่อาจมองเรื่องนี้ในแง่ดีนัก ภาพลักษณ์คนซีโรคของจู้จิ้นเฉินฝังลึกอยู่ในใจผู้คน ทุกปีจู้จิ้นเฉินมักจะ ล้มป่วยอยู่หลายครั้ง พวกขุนนางต่างก็ชินชากันแล้ว หากมีครั้งไหนเจ็บป่วย ไม่มาก พวกขุนนางกลับจะเปล่งใจเสียอีก

หากไม่เป็นเพราะจู้จิ้นเฉินมีสภาพร่างกายอ่อนแอเช่นนี้ ทำให้ฮ่องเต้ ยังไม่ตัดสินใจแต่งตั้งใคร ตำแหน่งรัชทายาทก็คงไม่ถูกเว้นว่างมาจนถึง ตอนนี้

ไม่ว่าจะแต่งตั้งองค์ชายพระองค์ไหน ถึงอย่างไรก็ควรถกเถียงกัน

ให้รู้คำตอบได้แล้ว

กล่าวมาถึงขั้นนี้ หัวหน้าสภานางเสี้ยนรู้ว่าไม่ควรชักใช้ต่อไปอีก เขาคงพูดไม่ได้ว่าจุนเจินไม่น่าจะหายดีได้หรอกกรรมัง เขาจึงต้องเลี้ยงประเด็นนี้ เปลี่ยนไปถามถึงปัญหาเรื่องอื่นอย่างละมุนละม่อมแทน “ฝ่าบาท พิธีอภิเษกสมรสขององค์ชายใหญ่ใกล้จะมาถึงแล้ว องค์ชายรองเองก็อายุไม่น้อยแล้ว ก็ควรจะเตรียมการคัดเลือกพระชายาได้แล้วมิใช่หรือ”

ถึงแม้ว่าจุนเจินไม่ได้มีหน้าที่อะไรในงานแต่งงานของจุนเจินจื่อ เขาออกมาไม่ได้ก็ช่างเถิด แต่หากเป็นเรื่องคัดเลือกชายาของตัวเอง เขาจะไม่ปล่อยเขาออกมาคงไม่ได้กรรมัง

หัวหน้าสภานางเสี้ยนถามเรื่องนี้ขึ้นมาก็คือว่าเขาพยายามอย่างมากแล้ว นอกจากไม่ได้บีบบังคับให้ฮ่องเต้พิโรธแล้ว พระองค์เองก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงปัญหาข้อนี้ได้

ฮ่องเต้ยังคงสายหน้าเหมือนเดิม “ขุนนางเสี้ยน เจ้าคือขุนนางเก่าแก่ที่อยู่ข้างกายเรามาเนิ่นนาน เรายังคงพูดกับเจ้าอย่างชัดเจน สภาพร่างกายของเอ๋อร์หลงในตอนนั้น แม้แต่นางกำนัลเรายังไม่กล้าส่งไปอยู่ข้างกายเขาไหนเลยจะกล้าคิดเรื่องให้เขาแต่งภรรยา กลัวก็แต่ว่านั่นจะเป็นการเร่งเอาชีวิตของเขาซะมากกว่า อีกอย่าง เขามีนิสัยรักสันโดษแบบนั้น เรายังคงไม่รู้ว่าควรจะเลือกคนแบบไหนให้เขา หากไม่ได้ตั้งใจเขา ในอนาคตอาจเป็นเรื่องเป็นราวกันขึ้นมาก็อีก”

หัวหน้าสภานางเสี้ยนหมดคำพูด เขาเป็นขุนนางเก่าแก่นั้นไม่ผิด คอยรักษาสมดุลระหว่างฮ่องเต้กับขุนนางนับร้อยมาหลายปี เบื้องบนต้องเอาใจ เบื้องล่างต้องสยบไว้ แต่เขายังไม่ค่อยเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างฮ่องเต้กับจุนเจินสักเท่าไร เขาเองมีชาติกำเนิดมาจากตระกูลปัญญาชนผู้มากความรู้อย่างแท้จริง ในความคิดของเขา ผู้ปกครองกับขุนนาง บิดากับบุตร เป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลตามหลักฟ้าดิน แล้วโยเรื่องราวระหว่างกันจึงต้องวกไปวนมาให้ยุ่งยาก

จึงอดพูดไม่ได้ “ฝ่าบาท พระองค์จะไม่ให้องค์ชายรองมีพระชายาเพียงเพราะกลัวว่าจะเลือกคนได้ไม่ถูกใจเขาอย่างนั้นหรือพะยะค่ะ”

ฮ่องเต้กล่าว “ไม่ใช่อย่างนั้น เพียงแต่อายุของเอ๋อร์หลงก็ไม่ถึง

ว่ามาก ต้าหลางอายุยี่สิบแล้วก็เพิ่งจะคัดเลือกชายา ให้เขารอไปอีกสองปีก็ไม่ใช่ไร”

หัวหน้าสภานางเสิ่นรู้ลึกเหน้อยใจอย่างมาก คำพูดของฮ่องเต้ฟังดูแล้วก็ไม่มีอะไรผิด แต่นั่นก็เป็นเพราะตัวของจูลินจื้อมีปัญหาไม่ใช่หรือ ชาวบ้านทั่วไปจะมีสักกี่คนที่แต่งงานช้าถึงขนาดนี้ เอาคนที่มีปัญหาอย่างหนึ่งมาเปรียบเทียบกับอีกคนที่มีปัญหาอีกอย่างหนึ่ง แล้วผลลัพธ์จากการเปรียบเทียบนี้จะปกติได้อย่างไร

“ฝ่าบาท...”

เขาพยายามจะโน้มหน้าอึกสักครั้ง ฮ่องเต้กลับโบกมือ “ขุนนางเสิ่นเจ้าไม่ต้องพูดแล้ว” ฮ่องเต้เอ่ยถ้อยคำเนิบช้า แผงด้วยความหมายลึกล้ำ “รู้ลึกขมขื่นเพราะความใจร้อน ทำอะไรหุนหันพลันแล่น เราเคยผ่านมาก่อนแล้ว ตอนนี่เรายินดีที่จะชะลอไว้สักหน่อย ก้าวอย่างเชื่องช้าสักหน่อย ถึงอย่างไรก็ต้องดีกว่าทำผิดพลาด ตอนนี่เรายังมีกำลังวังชาแข็งแรง รอไหวพวกเจ้าไม่ต้องรีบร้อน”

หัวหน้าสภานางตะลึง เขาไม่รู้ความลับในครอบครัวของฮ่องเต้ แต่ก็พอจะเข้าใจว่าทำไมฮ่องเต้ถึงได้กล่าวเช่นนี้...บุตรชายที่เกิดจากภรรยาเอกสองคน คนหนึ่งโง่ คนหนึ่งร่างกายอ่อนแอ...นี่เป็นปรากฏการณ์ที่ยากจะพบเจอ หากจะมีความลับบางอย่างที่ไม่อาจแพร่งพรายชุกช่อนก็ถือว่าเป็นเรื่องที่น่าเข้าใจได้

จึงได้แต่ย้อนกลับไปเรื่องเดิม “ไม่พูดเรื่องคัดเลือกพระชายา แต่อองค์ชายรองก็ไม่ควรถูกขังตลอดไป ฝ่าบาทไม่กลัวว่าเขาจะเกิดความซุนเคืองบ้างหรือ พวกขุนนางก็อาจจะเกิดความกังวลอย่างไม่ได้ระมัดระวัง”

ฮ่องเต้ไม่เห็นเป็นสำคัญ “ขุนนางเสิ่นคิดมากเกินไปแล้ว เออร์หลางนิสัยไม่ดี แต่สมองกลับปราดเปรื่องนัก เราจะจับเขาขังไปชั่วชีวิตด้วยเรื่องเล็กน้อยแค่นี้หรือ ไม่ช้าก็เร็วต้องปล่อยเขาออกมา ถ้าแค่นี้เขายังคิดไม่ได้ก็โง่เกินไปแล้ว”

หัวหน้าสภานางเสิ่น “...”

จับลูกชายขังแล้วยังจะให้อีกฝ่ายเข้าใจความนัยลึกซึ้งที่ซ่อนอยู่ด้วยตัวเอง ถ้าไม่เข้าใจก็แสดงว่าเขาโง่ นี่มันตรรกะแบบใดกัน

ก็ไม่แปลกที่ความสัมพันธ์ของสองพ่อลูกคุณจะไม่ดีขึ้น

หัวหน้าสภาขุนนางเลื้อนบ่นอยู่ในใจอย่างไร้ความยำเกรง ก่อนจะยอมถอยให้หนึ่งก้าว “ถ้าอย่างนั้นฝ่าบาทกำหนดระยะเวลาให้กระหม่อมได้หรือไม่ สองปีให้หลัง”

เรื่องในครอบครัวของโอรสสวรรค์ก็คือเรื่องของบ้านเมือง ในฐานะหัวหน้าสภาขุนนาง เขาก็มีสิทธิ์ที่จะถามได้ถึงขั้นนี้

ฮ่องเต้คิดแล้วก็ตอบว่า “ไม่แน่นอน อยู่ที่ว่ากายของเอ๋อร์หลงว่าเป็นอย่างไร”

หัวหน้าสภาขุนนางเลื้อนใจกระตุก “ความหมายของฝ่าบาทก็คือ เรื่องแต่งตั้งรัชทายาท...”

“พูดเรื่องนี้ตอนนี้ยังเร็วไป” ฮ่องเต้กลับส่ายหน้า “บ้านเมืองสำคัญที่สุด เราจำเป็นต้องรับผิดชอบต่ออาณาประชาราษฎร์ ต้องรอบคอบระมัดระวังให้มาก”

“แต่หากยังแต่งตั้งผู้สืบทอดไม่ได้ เหล่าขุนนางก็เฝ้าจ้องสบใจลงได้...”

“รอให้เอ๋อร์หลงออกมาแล้วก็มอบหมายงานให้พวกองคค์ชายลงทำดูแล้วกัน” ในที่สุดฮ่องเต้ก็ยอมรับปาก “ดูผลงานพวกเขาแล้วค่อยว่ากัน”

แม้ฮ่องเต้จะถ่วงเวลาไปอีกหลายปี แต่ก็ยังพอจะได้เก็บเกี่ยวผลกลับมาบ้าง เมื่อฮ่องเต้กล่าวดังนี้ หัวหน้าสภาขุนนางเลื้อนก็พอจะมีคำอธิบายให้กับเหล่าขุนนางได้บ้าง พูดคุยจบ ขุนนางเลื้อนก็จากไปด้วยความพอใจ

มู่หยวนอวี๋ไปร่วมงานแต่งงานของจู่จินจื่อด้วยความผิดหวัง หลังจากนั้นก็อยู่ว่างได้ไม่นาน เพราะงานเฉลิมพระชนมพรรษาครบสี่สิบพรรษาของฮ่องเต้มีตามมาติดๆ

นางมีความหวังอีกครั้ง รอคอยอย่างว่าง่าย ทว่าก็ต้องพบกับความผิดหวังอีกครั้ง

มีงานใหญ่สองงานติดกัน แต่จู่จินเซินก็ยังไม่ปรากฏโฉม คนทั่วไปมักจะขี้ลืม ภาพความโดดเด่นของเขาในวันพิธีสวมกวนและเทศกาลหยวนเซียวเริ่มจางหายไปจากความทรงจำของผู้คน และนานวันเข้า จู่จินยวน

กลับเข้ามาอยู่ในสายตาของทุกคน เพราะว่าเดิมทีชื่อเสียงของเขาก็ไม่เลว อยู่แล้ว แม้แต่จูจิ้นสวินผู้เป็นน้องชายซึ่งอายุยังน้อย ก็กลับมาโดดเด่น สะดุดตาในช่วงเวลาสั้นๆ

คนที่แต่เดิมมองไม่เห็นความดีในตัวเขาก็เริ่มเปลี่ยนไปจับจ้องเขา

เมื่อเทศกาลหยวนเซียวผ่านไปอีกหนึ่ง หัวหน้าสภานางเสี้ยน ย้อนนึกถึงเรื่องราวของปีที่ผ่านมา ขนาดเขาที่เป็นขุนนางคนสนิทยังอดสงสัย ไม่ได้ ส่องเต้คาดการณ์ได้ถึงสถานการณ์เช่นนี้หรือไม่ ไม่รู้ว่าวันไหนจูจิ้นเซิน ถึงจะได้ออกมา รอเขาออกมา เผชิญกับสถานการณ์เสียเปรียบที่ต้องถูกคน มาที่หลังแข่งหน้า เขาจะยังพลิกกระดานได้อีกหรือไม่

ท่ามกลางกระแสคลื่นความคิดของผู้คนมากมายที่ไหลบ่าไปในทาง เดียวกัน มู่หยวนอวีถือเป็นคนหนึ่งที่ได้เดินสวนกระแส

ขนาดวันฉลองวันเกิดของบิดา จูจิ้นเซินยังไม่ได้ออกมา เห็นได้ชัดว่า หากส่องเต้ยังไม่พอใจเขาก็ออกมาไม่ได้ มู่หยวนอวีก็ไม่จำเป็นต้องสงวน ท่าที่อีก เมื่อเวลาผ่านไปประยะหนึ่ง นางจึงเริ่มไปพูดคุยกับจูจิ้นเซิน ที่นอกกำแพงจวน เอาหนังสือหรือไม้ของอย่างอื่นที่น่าสนใจไปมอบให้เขา อันที่จริงแล้ว ลึกๆ ในใจนางรู้สึกไม่ยอมแพ้ คนอย่างจูจิ้นยวนจะเอา อะไรมาเปรียบเทียบกับขาใหญ่ที่นางเลือกไว้ จูจิ้นเซินก็แค่ถูกขังเท่านั้น นางไม่เชื่อหรือว่าถ้าเขาออกมาแล้วจะยังมีที่ให้จูจิ้นยวนเสนอหน้า!

ครั้งแรกที่มู่หยวนอวีไปหาจูจิ้นเซินนั้นไม่มีใครรู้ แต่ภายหลังก็เริ่ม มีข่าวแพร่สะพัดออกไป ทว่าส่องเต้กลับไม่ได้ใส่ใจ คนอื่นก็ยังไม่มียุติธรรม เจ้ากี้เจ้าการ เพียงแต่อดชำเลื่องมองนางไม่ได้

ชื่อจื่ออ๋องจอมเผด็จการคนนี้ไม่รู้ประสาจริง ๆ หรือว่ารู้ดีถึงได้ทำ เช่นนั้น

แน่นอนว่าไม่ใช่ทุกคนที่พากันเลือกข้างจูจิ้นยวน เพราะยังมีบุตร ภรรยาเอกอยู่ จูจิ้นยวนเป็นบุตรอนุภรรยาจึงนับว่ามีชื่อเสียงที่สำคัญ คน ส่วนใหญ่จึงยังรอสังเกตการณ์ องค์ชายอีกสามคนก็ยังมีคนคอยให้การ สนับสนุน

แต่เมื่อจูจิ้นเซินถูกคุมขังและส่องเต้ก็ยังไม่แสดงท่าทีชัดเจนอะไร ในตอนนี้ ต่อให้คนเลือกที่จะสนับสนุนจูจิ้นเซินก็ไม่มีทางไปมาหาสู่กับเขา

เพราะสะดุดตาเกินไป เท่ากับผูกตัวเองติดกับองค์ชายรอง ไม่เหลือหนทางที่จะไปเข้าพวกกับคนอื่นเลย

ด้วยเรื่องนี้มู่หยวนอวี่ยังคงได้รับจดหมายเตือนที่ส่งมาจากเตียนหนิงอ๋อง

นางอ่านจบก็ฉีกทิ้งทันที รู้สึกว่าเตียนหนิงอ๋องนั่นแหละที่โง่ รู้ทั้งรู้ว่านางเลือกข้างจู่จินเซินแล้ว ยังจะเตือนนางว่าสถานการณ์ไม่ดี อย่าทำตัวสนิทสนมกับจู่จินเซินมากเกินไป

กลางหิมะไม่ส่งถ่าน¹ รอให้กลายเป็นผ้าปักดินแล้วค่อยเพิ่มลายดอกไม้² ถึงเวลานั้นยังจะมีพื้นที่ให้ปักดอกไม้ที่เป็นของนางอยู่อีกหรือ

แม้ว่านางจะไม่ได้พบหน้าจู่จินเซิน แต่ก็เชื่อมั่นในตัวเขามาโดยตลอด เพราะระหว่างที่ถูกกักขังเขาไม่ได้แสดงให้เห็นถึงอาการของคนที่จิตใจแหลกสลาย นางไปคุยเล่นกับเขา ปลอดภัยเขา แต่เขาไม่พูดสักคำว่าตัวเองไม่สบาย กลับยังเป็นห่วงนางมากขึ้น กลัวว่านางที่อยู่ข้างนอกจะถูกคนรังแก

บอกตามตรง มู่หยวนอวี่รู้สึกว่หากเป็นอย่างนี้ละก็ ถ้าไม่เกิดเรื่องเหนือความคาดหมาย รอวันที่จู่จินเซินได้ครองบัลลังก์แล้ว ต่อให้นางเป็นขุนนางกึ่งฉินก็ยังสามารถรับการอภัยจากจู่จินเซิน ต่อให้นางเปิดเผยความลับที่สำคัญที่สุดของตัวเองออกมา เขาก็น่าจะไว้ชีวิตนาง

ฤดูใบไม้ผลิผ่านไป ฤดูใบไม้ร่วงมาเยือนอีกครั้ง เวลาผ่านไปอีกหนึ่งปี

มู่หยวนอวี่เคยชินแล้วที่จะไปพบจู่จินเซินทุกๆ สองเดือน ระยะเวลาที่ไม่สั้นไม่ยาวนานี่ดูเหมือนจะเป็นความถี่ที่ส่องเตี้ยอมรับได้ แน่แน่นอนว่าการพบกันระหว่างพวกเขา...มีกำแพงกั้นขวาง

พระชายาเตียนหนิงอ๋องส่งสิ่งเล็กๆ มาให้นาง หนึ่งปีส่งมาหนึ่งครั้ง

¹มาจากสำนวนยื่นถ่านให้กลางหิมะ เปรียบเปรยถึงการให้ความช่วยเหลือกันในยามยากลำบาก

²มาจากสำนวนเพิ่มดอกไม้บนผ้าปักดินที่สวยงาม เปรียบเปรยว่าทำสิ่งที่ดีอยู่แล้วให้ดียิ่งขึ้นไปอีก แต่เมื่ออยู่ในบริบทนี้จะเห็นได้ว่าการเพิ่มดอกไม้บนผ้าปักดินเป็นเหมือนการประจบเอาใจ แฝงความหมายในเชิงเสียดสี

เพื่อช่วยให้นางหายอยาก

มู่หยวนอวี๋แบ่งครึ่งหนึ่งใส่กล่องอาหารเหมือนอย่างที่เคยทำ ตอนนี้นางไม่จำเป็นต้องโยนหนังสืออีกแล้ว อ้อมผ่านกำแพงฝั่งที่คุ้นเคยเข้าไปตรงนั้นจะมีคนเฝ้ารออยู่ เมื่อนางมาถึงก็จะไปบอกจูจินเซิน

ครั้งนี้กลับกลายเป็นว่าเจอกับองครักษ์เสื้อแพรที่กำลังลาดตระเวนพอดี นางคุ้นเคยกับองครักษ์เสื้อแพรสองกลุ่มที่ผลัดเปลี่ยนกันลาดตระเวนในที่แห่งนี้เป็นอย่างดี จึงคลี่ยิ้มและโบกมือทักทาย

นายหมู่คนนั้นกล่าวกับนางด้วยน้ำเสียงอย่างคนรู้สึกเสียดายอย่างยิ่ง “ชื่อจื่อ ทำไมท่านถึงยังมาตรงนี้อีกเล่า ประตูหน้าของจวนเปิดแล้ว เมื่อครูฮ่องเต้เพิ่งจะมีพระบัญชายกเลิกคำสั่งปิดจวนขององค์ชายรองแล้ว หลังจากนั้นพวกเราไม่ต้องมาที่นี่อีกแล้ว”

เฮ้อ หลังจากนั้นก็จะไม่มีช่องทางทำรายได้เป็นกอบเป็นกำอีกแล้ว เพราะชื่อจื่อท่านนี้ใจกว้างมาก เขาถึงไม่ได้หลอกอีกฝ่าย แต่รีบบอกความจริงทันที

มู่หยวนอวี๋ “...!”

นางไม่ได้เข้ามาทางประตูหน้าเลยไม่รู้เรื่องนี้ จึงหันตัวกลับแล้วออกวิ่งทันที

บทที่ 97

กุญแจไขเหล็ก ที่คล้องประตูเหล็กถูกนำออกไปแล้ว

มูหยวนอวี่พุ่งตัวเข้าไปราวกับบิน องค์กรกษัตริ์เสื้อแพรที่ยืนเข้าแถว อยู่สองฝั่งเตรียมจะถอยออก ไม่มีใครร้องนางอีก องค์กรกษัตริ์บางนายมอง แผ่นหลังของมูหยวนอวี่ด้วยแวตาดูใจความเลื่อมใส...นี่สมกับประโยคที่ว่า เมื่อลมพายุพัดแรงจึงรู้ว่าหญ้าต้นไหนแข็งแแกร่ง ในยุคสมัยที่เต็มไปด้วยความโกลาหลวุ่นวาย ถึงได้มองออกว่าใครไม่ใช่ขุนนางผู้ซื่อสัตย์

ช่วงเวลาที่ยังคงชวยรองถูกขังไม่ใช่เวลาสั้นๆ คนที่ไม่ยอมหลบเลี่ยง การตกเป็นผู้ต้องสงสัย ยอมเสียงอันตรายมาที่นี้ก็มีแต่ท่านผู้นี้ แม้ว่า ใบหน้าจะเหมือนผู้หญิงไปสักหน่อย แต่กลับมีนิสัยเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ไม่เสียแรงที่เป็นผู้สืบทอดของอ่องนักรบสกุลมู่

ในเรื่องหลัก จูจิ้นเชินเองก็เพิ่งได้รู้ชื่อนี้

คนข้างนอกถอยออกไปอย่างเงียบเชียบ ไม่มีใครเข้ามาอ่านพระราชโองการอะไรให้เขาฟัง แต่เพราะคนครัวที่ต้องไปรับวัตถุดิบทำอาหาร ที่หน้าประตูตามกิจวัตรประจำวันพบเข้า ถึงได้วิ่งตะบึงกลับมารายงานเขา อย่างกระท่อนกระแท่นวากวน

จูจิ้นเชินที่ถือถ้วยยั้งตะลึงไปครู่หนึ่ง
ตอนนี้เขารู้สึกเหมือนว่าไม่เป็นความจริง

หลีกไปเฝ้าที่อยู่ด้านข้างเอ๋ยเร่ง “องค์ชาย ทรงเหม่ออะไรอยู่ ยานี้ไม่ว่าจะร้อนหรือเย็นล้วนส่งผลต่อฤทธิ์ของยา”

จูลินเซ็นรู้สึกอิจฉาหลีกไปเฝ้ายิ่งนัก คนผู้นี้เรียกได้ว่าคลั่งวิชาแพทย์โดยแท้จริง ไม่ว่าจะมารวมหรือการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นภายนอกก็ไม่อาจส่งผลกระทบต่ออารมณ์ของเขาได้เลย สิ่งที่เขาให้ความสนใจมีเพียงสิ่งที่รักซึ่งก็คือการรักษาคนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

คนเรามีชีวิตได้แบบนี้ก็ถือว่าไม่เสียแรงที่เกิดมา

แต่ตัวเขากลับอับจนหนทาง เกิดมาในตำแหน่งนี้ กลับมีเรื่องราวมากมายที่ไม่อาจเป็นไปตามความต้องการ และเมื่อประตูปะตูบานนี้เปิดออกเรื่องราวอันวุ่นวายเหล่านั้นก็จะเข้ามาพัวพันกวนใจเขาอีกครั่ง

แน่นอนว่าไม่ใช่ทุกอย่างที่ทำให้เขารำคาญใจ

ตอนที่จูลินเซ็นวางถ้วยยาลงก็เห็นเรือนกายในชุดสีครามพุ่งเข้ามาเหมือนสายลมพัด

ความรู้สึกในกันบึ้งของหัวใจเขาส่งผ่านมายังดวงตาซึ่งฉายแววรอยยิ้มจาง ๆ ออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ

รอยยิ้มนั้นเหมือนระลอกคลื่นที่กระเพื่อมขยายออกไป พอมู่หยวนอวี๋เข้าประตูมาก็ขยายไปทั่วใบหน้าของเขา ราวกับว่าถูกอะไรบางอย่างจุดประกายให้สว่างไสว

“องค์ชาย!”

ประตูหลักห่างจากเรือนหลักไม่ไกลเลย อีกทั้งมู่หยวนอวี๋ยังวิ่งอ้อมมาจากทางกำแพงอีกฝั่งหนึ่ง เหงื่อจิ้งโชมศีรษะ แก้มแดงปลั่ง นางเอามือเท้ากรอบประตู หอบหายใจพาลางมองประเนินจูลินเซ็น

ความรู้สึกแรกคือความไม่คุ้นเคย

ก็แค่เวลาสองปีกว่า ๆ หน้าตาของจูลินเซ็นไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรไปมาก สาเหตุที่สำคัญที่สุดก็คือความแตกต่างทางด้านบุคลิกของเขา

คนอื่นยิ่งถูกคุมขังยิ่งหมดคุณค่า แต่เด็กหนุ่มที่เป็นโรค 2 กลับแตกต่างจากทุกคน กลายเป็นว่ายิ่งถูกขังก็ยิ่งเปลี่ยนมาเป็นอ่อนโยนและสละสลวยมากขึ้น...ไม่ถูกลี ตอนนี้อยู่ไม่ใช้เด็กหนุ่มแล้ว จูลินเซ็นยืนอยู่กลางห้องโถง ตอนนี้เป็นช่วงหน้าร้อนพอดี เขาสวมเสื้อผ้าตัวบาง แม้ว่า

ตอนที่ถูกขังจะไม่ได้พบเจอใคร ทว่าเขาก็ยังคงแต่งกายมิดชิดเป็นระเบียบเรียบร้อยเหมือนเมื่อก่อน แต่มีอยู่อย่างหนึ่งที่แตกต่างจากในอดีตอย่างสิ้นเชิง เขาไม่ได้ผอมบางอีกแล้ว

เขาไม่ได้มีหน่วยก้านเฉกเช่นเด็กหนุ่มผอมแห้งอีกแล้ว ระหว่างที่เขาเดินมาหานาง เห็นได้ชัดว่ามีพลังของบุรุษแฝงเร้นอยู่ข้างแล้ว

ส่วนสูงของเขาไม่ได้เปลี่ยนแปลงมากนัก ตอนที่ถูกกักตัวเขาก็อายุสิบแปดปีแล้ว คนที่เปลี่ยนคือมู่หยวนอวี่ นางเปลี่ยนจากอายุสิบสี่มาเป็นอายุสิบหก เป็นช่วงเวลาที่ส่วนสูงเพิ่มเร็วที่สุด แม้ว่าในตอนนี้นี่ที่นางมอง จูจินเชินก็ยังจำเป็นต้องเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย แต่ไม่ต้องแหงนหน้าเหมือนเมื่อก่อนอีก

และนี่อาจเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้นางรู้สึกไม่คุ้นเคย

จูจินเชินที่อ้อมยิ้มน้อย ๆ เดินเข้ามาใกล้มากขึ้นเรื่อย ๆ มู่หยวนอวี่ยื่นมือออกไปหาเขา เขาลงเลเล็กน้อย ก่อนจะยื่นมือข้างหนึ่งมาให้นาง...

ทั้งสองกระชับมือกัน

มู่หยวนอวี่ออกแรงกระชากเขาเข้าหาตัว

รอยยิ้มในดวงตาของจูจินเชินเปลี่ยนมาเป็นความตะลึง เขาถลาไปด้านหลัง เกือบจะถูกกระชากออกไปนอกประตู โชคดีที่ยื่นมือข้างหนึ่งไปยันกรอบประตูได้ทัน ถึงหยุดร่างตัวเองให้ยั้งหนึ่งได้

“องค์ชาย ท่านดีขึ้นมาแล้วจริงๆ ด้วย”

มู่หยวนอวี่มองไปที่หน้าอกเขาแวบหนึ่งด้วยสีหน้าอารมณ์ดีอย่างมาก “ไม่ถูกซ้ำดิ่งล้ม เห็นได้ชัดว่ายาที่กินไปไม่เสียเปล่า กล้ามเนื้อก็เพิ่มขึ้นมาไม่น้อย”

จูจินเชิน “...”

ท่าทางของเขาในตอนนี้อย่างกับกักตัวมู่หยวนอวี่ไว้ระหว่างแขนของเขากับกรอบประตู

ดวงตาของมู่หยวนอวี่ยังคงหยีโค้ง และท่าทางก็เหมือนว่าจะยื่นมือมาสัมผัสหน้าอกของเขาอยู่ทุกเมื่อเพื่อพิสูจน์ว่ากล้ามเนื้อหน้าอกของเขาดังแน่นแข็งแรงจริงหรือไม่

จูจินเชินรีบหลับตาลง พยายามควบคุมตัวเองให้ดึงมือกลับมา

ขนาดองค์กรเสื้อแพรที่เฝ้าอยู่หน้าประตูยังรับรู้ถึงน้ำใจของมู่หยวนอวี่ที่ไม่เคยทอดทิ้งเขา แล้วเขาจะไม่รู้ได้อย่างไร เดิมทีเขายังปล่อยให้ตัวเองคิดเพื่อเจอเหล่าไหลตามใจตัวเองอยู่บ้าง แต่สองปีมานี้เขาตัดสินใจแล้วว่าคงฝืนความคิดนี้ไว้ให้ลึกสุดใจ จะไม่ปล่อยให้มันออกมาหยาบเกี้ยวเกี้ยวมู่หยวนอวี่อีก

ในชีวิตคนเรากว่าจะได้เจอกับสหายที่จริงใจสักคนหนึ่งช่างเป็นเรื่องยากเย็นแสนเข็ญ เขาอยากให้ความสัมพันธ์นี้ขยายออกไปนานเท่านานมากกว่าจะถูกทำลายลงด้วยความปรารถนาส่วนตัว

เขาก็ก้าวถอยไปด้านหลัง

มู่หยวนอวี่ค่อยโล่งอก

อะแถม ชาวที่ประตูใหญ่ถูกเปิดมาถึงอย่างกะทันหัน นางดีใจมาก ถึงได้คิดเล่นอะไรแบบนี้ แต่พอกระซอกตัวเขาเข้ามาจริงๆ เมื่อเรือนกายที่สูงเพรียวของเขาโอบล้อมเข้ามา นางก็ลืมนึกได้ว่านี่คือบุรุษที่โตเต็มวัยแล้ว ความแตกต่างระหว่างชายหญิงชัดเจนมากเป็นพิเศษ

มู่หยวนอวี่จึงได้แต่ใช้ฝีมือด้านการแสดงแสร้งทำเป็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ได้แค่มองตรงสบเลื้อยของเขาเท่านั้น ไม่กล้าเงยหน้ามองสูงมากกว่านี้

หลี่ไปเฉาเดินมาถึงตาสีนางหนึ่งที่ ทำลายบรรยากาศอันคลุมเครือลง “ชื่อจื่อ ท่านควรจะอ้อมแรงสักหน่อย กว่าที่ข้าจะรักษาองค์ชายมาได้ถึงขั้นนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย”

มู่หยวนอวี่ปรับอารมณ์กลับมาเป็นปกติอีกครั้ง ยิ้มน้อยๆ และเอ่ยว่า “ข้ารู้หนักเบา ไม่มีทางทำให้องค์ชายสะดุดล้มหรือ ตอนที่อยู่ข้างนอก ข้าถามองค์ชาย องค์ชายมักจะบอกว่าดีทุกอย่าง ข้าไม่มั่นใจก็เลยต้องลองทดสอบดู”

จากนั้นก็ค้อมตัวก้มมือคารวะเขา “สองปีมานี้ลำบากท่านผู้เฒ่าแล้ว ท่านช่างมีฝีมือยอดเยี่ยมจริงๆ”

หลี่ไปเฉาลูบเคราสีขาวโพลนที่เป็นระเบียบของตัวเอง “ก็ไม่ได้ลำบากอะไร ก่อนหน้านี้ข้าไม่เคยมีโอกาสได้รักษาคนที่อ่อนแอตั้งแต่อยู่ในครรภ์มาก่อน ตอนนี้ก็ถือว่าได้ประสบการณ์ใหม่ ไม่ถือว่าเสียเวลาของข้าไป

อย่างเปล่าประโยชน์...เจ้ามองอะไร”

มูหยวนอวี้อึ้งคราของเขอย่างสงสัย “ท่านผู้เฒ่า ท่านคงไม่ได้ตัดเศราเองหรือกรรมัง”

ตอนที่นางพาหลี่ไปเฝ้าเดินทางจากอวิ้นหนานมาถึงเมืองหลวง เคยใช้ชีวิตร่วมทางกันอยู่พักหนึ่ง แล้วก็เชื่อว่าจะไม่เคยส่งองครักษ์ไปดูแลหลี่ไปเฝ้า แต่ก็ไม่เคยเห็นเศราของเขาเป็นระเบียบราวกับว่าผ่านการตัดเล็มอย่างประณีตขนาดนี้มาก่อน

นี่ไม่เหมือนตัวตนของหลี่ไปเฝ้า เป็นเหตุให้นางรู้สึกไม่คุ้นเคยตั้งแต่แรกเห็น

“ผลงานชิ้นเอกขององค์ชายท่านนี้” หลี่ไปเฝ้าได้ยินคำถามก็ตอบเสียงขุ่น “ไม่เคยเห็นคนป่วยที่โหนบการยันหมอที่รักษาตัวเอง ให้ตายเถอะ”

“ฮ่า ๆ!”

มูหยวนอวี้อึ้งหวั่นอย่างอดไม่อยู่ นางหันหน้าไปมองจูลินเซิน โรครักความสะอาดของเขานี้ ขนาดการแต่งกายของหมอก็ยังไม่เว้น!

ความรู้สึกคุ้นเคยกลับมาหานางอีกครั้งในทันที บรรยายอากาศระอังกระอ่วนเมื่อครุ่นนี้หายวับไป นางก้มลงมองตัวเองแล้วยิ้มมองจูลินเซิน “องค์ชาย ข้าคงไม่มีอะไรที่ขัดหูขัดตาท่านกรรมัง”

จูลินเซินยิ้ม “ไม่มี”

ทว่าเขากลับลอบถอนหายใจ แล้วคิดถึงถ้อยคำที่มาจากความรู้สึกจริง ๆ ว่า มีสิ ทั้งหมดนั้นแหละ

เวลาสองปี นอกจากจะทำให้มูหยวนอวี้อู้งงขึ้นไม่น้อยแล้ว อย่างอื่นก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนัก แต่เพราะว่าตัวสูงขึ้น นางจึงดูผอมลงอีก ความมดงามอ่อนหวานของเครื่องหน้าทั้งห้าก็ยิ่งชัดเจน ดวงตาฉายแววจิตจรัสมีชีวิตชีวา แสบจะไม่มื่ออะไรแตกต่างจากที่เขาจินตนาการเอาไว้... เขาหวังว่ามูหยวนอวี้อจะมีหน้าตาเหมือนผู้ชายมากขึ้นสักหน่อย แต่ทุกครั้งที่พยายามนึกภาพมูหยวนอวี้อขณะที่พูดคุยกันผ่านกำแพง ก็มักจะขยายภาพของมูหยวนอวี้อจากความทรงจำตัวเองเสมอ

เมื่อพบว่าจินตนาการกลายเป็นความจริง เห็นมูหยวนอวี้อพูดคุย

แย้มยิ้ม เห็นหมู่หยวนอวี๋โค้งตัวคำนับหลีกไปเฉาด้วยท่าทางสง่างาม รวมไปถึง...
เมื่อครูนี้อตอนที่ดึงเขาเข้าใกล้ จณร่างของเขาแทบจะกดทับหมู่หยวนอวี๋

ราวกับว่าเวลาทุกขณะกำลังร้ายค่าสาปใส่เขา ร้อยรัดเขาเอาไว้
สลักร่องรอยหวานชื่นเคล้าความขมขื่นไว้ในส่วนลึกของหัวใจเขา

ช่างเถิด ได้แค่นี้ก็ดีมากแล้ว

เขาเลิกดีนรน ปล่อยให้ตัวเองอยู่ในหลุมต่อไป ตอนนี้เขาแค่ต้อง
ควบคุมตัวเองไม่ให้ดึงหมู่หยวนอวี๋ลงมาที่เท่านั้น

“เข้ามานั่งข้างในเถอะ เห่ง้อออกเต็มหน้า ดีแต่ทำตัวเหลวไหล”
จวจิ้นเฉินหมุนตัวเดินเข้าไปข้างในพลาญเอ๋ยปากสั่งหลินอัน “ไปบอกให้คน
ยกน้ำมาหนึ่งอ่าง”

หลินอันรับคำสั่งเสียงดังก่อนจะพุดกลั้วหัวเราะ “พอซ้อจ้อมา บรรยากาศ
ก็ครึกครื้นเลย”

หลินอันกำลังจะเดินออกไปข้างนอก แต่หมู่หยวนอวี๋นี่ก็ขึ้นได้จึง
เรียกเขาไว้ “ข้าเอาลิ้นจี่มาให้ อยู่บนรถยังไม่ทันเอาลงมา เจ้าถือโอกาส
ไปบอกให้ห้องครักซ์ข้าเอาลงมาเลยแล้วกัน”

หลินอันรับคำสั่งแล้วเดินออกไป ส่วนหมู่หยวนอวี๋เดินตามจวจิ้นเฉินเข้าไป
ในห้อง มองประเมินไปรอบด้าน ข้าวของเครื่องใช้แทบไม่มีอะไรต่างไปจาก
เมื่อสองปีก่อน นางนั่งลงริมเตียงเตา ลูบคลำเบาระนอง “สี่ซี้ดหมดแล้ว
ควรจะเปลี่ยนได้แล้ว”

ฮองเต้ก็เหยียดพอดตัว บอกว่าจะจับคนซังก็ซังจณยงลักตัวบินเข้ามา
ไม่ได้ แค่มัวเข้มงวดเรื่องอาหารและเสื้อผ้า

หมู่หยวนอวี๋เงยหน้าถามจวจิ้นเฉิน “ใช่แล้ว องค์กรชาย ท่านควรเข้าวัง
ลักครอบกระมัง” นางคิดแล้วก็พุดแบบคนที่หน้าบานเป็นกระดิ่ง “ออกไป
คราวนี้คงทำให้คนตกใจกันเป็นแถว”

จวจิ้นเฉินกลับไม่แสดงสีหน้าสะใจอะไร เพียงแค่ตอบรับงายๆ ว่า
“อืม”

หมู่หยวนอวี๋มองเขาแวบหนึ่ง รู้สึกว่าเขาเหมือนจะสุขุมและใจเย็น
มากขึ้น ข้อนี้ตอนที่คุยกันผ่านกำแพงยังไม่รู้สึกได้อย่างชัดเจนนัก นาง
แค่รู้สึกว่าเธออยู่ในสถานการณ์แบบนี้ยังไม่เคยปรึกษาบ่นแสดง

ไม่พอใจ ก็ถือว่าเรียนรู้ที่จะอดทนข่มกลั่นมากพอแล้ว แต่วันนี้เมื่อได้พบหน้ากันจริงๆ สัมผัสความสงบเยือกเย็นต่อหน้า จึงแน่ใจได้มากขึ้น

นี่ไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะเดิมทีความฉุนเฉียวของจูจินเชินก็มีสาเหตุมาจากอาการป่วยที่รุนแรง แต่ตอนนี้อาการของเขาดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเมื่อร่างกายแข็งแรงขึ้น กินอะไรก็อร่อย นอนก็หลับสบาย ไม่ว่าจะมองอะไรก็สบายหูสบายตามากขึ้น

กลับกลายเป็นนางต่างหากที่ต้องคอยเก็บมือเก็บไม้

เดิมทีเวลาอยู่กับจูจินเชินนางไม่เคยต้องกังวลเรื่องใด อยากจะดึงชายแขนเสื้อของเขาก็ดึง อยากจะกุมมือเขาก็กุม ก็เพราะไม่เคยมองเขาเป็นเด็กหนุ่ม ตอนนี้นู๋คลิกสูงส่งไร้มลทินของเขายังคงอยู่ แต่กลับมีกลิ่นอายของความเป็นผู้ใหญ่ กลิ่นอายของบุรุษเพิ่มเข้ามา

มู่หยวนอวี่ไม่รู้ว่าจะวางตัวอย่างไรในบรรยากาศแปลกใหม่เช่นนั้น

ยังดีที่รอไม่นาน ชั้นที่ที่ได้รับคำสั่งให้ไปตักน้ำก็เดินเข้ามา มู่หยวนอวี่จึงวักน้ำขึ้นมาล้างหน้า รองนางเซ็ดหน้าเรียบร้อย หลินอันก็กลับมา แถมยังพาแขกมาด้วย

จูจินยวน

เขาเองก็อาศัยอยู่ในจวนสี่อ่องเหมือนกัน อยู่ใกล้กับเรือนขององค์ชายรองมากที่สุด ย่อมรู้ความเคลื่อนไหวของที่นี่ในเวลาไม่นาน วันนี้โรงเรียนหยุดสอน เขาเองก็ไม่ได้ไปเรียน เมื่อรู้ข่าวจึงรีบรุดมาทันที

หลินอันอึดอั้นเหลือทน ระหว่างทางที่เดินมา แม้จะถูกถาม หลินอันก็ตั้งใจไม่พูดถึงสถานการณ์ที่แท้จริงของจูจินเชิน เอาแต่ตีหน้าเศร้า เมื่อจูจินยวนเห็นสีหน้าของหลินอันจึงรู้สึกสงบลงได้ไม่น้อย ทั้งยังเอ่ยปลอบใจหลินอันสองสามคำ ทว่าเมื่อจูจินยวนเลิกผ้ามาขึ้น มองเห็นพี่ชาย ลูกตาของเขาก็แทบจะกล่นออกมาจากเบ้า

แม้ว่ามู่หยวนอวี่จะไม่ได้เห็นหน้าของจูจินเชิน แต่ก็ได้คุยกันผ่านกำแพงเป็นระยะ จึงพอจะสัมผัสได้ถึง การเปลี่ยนแปลงทางจิตใจของจูจินเชิน แต่จูจินยวนกลับห่างเหินกับจูจินเชินอย่างแท้จริง เมื่อพบกับความไม่คาดคิดเช่นนี้จึงยืนอึ้งอยู่ตรงหน้าประตู แม้แต่จะพูดทักทาย ก็ยังพูดไม่ออก

หลินอันกลืนยืมแก้มตุ๋น กอดกล่อมอาหารเดินผ่านเขาเข้าไปในห้อง
เจียบ ๆ

ผู้หญิงนอนอึ้งลุกขึ้นถวายนับ “องค์ชายสาม”

จูจิ้นยวนเหมือนสะดุ้งตื่นจากฝัน จากนั้นก็รู้สึกเหมือนหัวใจถูกรวด
ด้วยน้ำมือร้อน ๆ

เผาไหม้จนปวดแสบปวดร้อน

ไม่นึกเลยว่า...เจ้าคนซีโรคจะมีวันที่อาการดีขึ้นได้จริง ๆ!

ใช้ว่าจูจิ้นยวนไม่มั่นใจในตัวเอง หาไม่แล้วในช่วงเวลาสองปีที่ผ่านมา
เขาก็คงไม่อาจหาญแสดงความสามารถของตัวเองออกมาอย่างเต็มที่ ลงทุน
ลงแรงไปมากขนาดนั้น ในอดีตเขามักจะถูกเสียนเพยโน้มน้าวให้ใช้พี่ชาย
มาช่วยเน้นประกายของตัวเอง ตอนนั้นเขาอายุยังน้อย จิตใจยังไม่แข็งแกร่ง
มากพอ จึงมักจะถูกจูจิ้นเฉินใช้วาจาเราระบายตอกกลับจนอกสั่นขวัญผวา
จนเป็นเหมือนเงาดำมีต่ออยู่ภายในใจ ทำให้ครั้งแรกที่เขาได้เห็นจูจิ้นเฉิน
ในรูปลักษณะของบุรุษเต็มตัว เงาดำนั้นก็ยิ่งเข้มข้น ยิ่งหนาหนักถาโถม
เข้ามากระทบเขาอีกครั้ง

“น้องสามมาแล้ว” จูจิ้นเฉินกวาดตามองจูจิ้นยวนแล้วสั่งให้หลินอัน
จัดหาที่นั่ง

ท่ามกลางอารมณ์ริษยา มีความหวาดผวาท่วมเข้ามาในใจของจูจิ้นยวน
อีก... จูจิ้นเฉินไม่เคยพูดจาอ่อนโยนกับเขาเช่นนี้มาก่อน เกรงว่าตอนที่เข้ามา
เขาคงปกปิดอารมณ์ตัวเองได้ไม่ทัน แต่อีกฝ่ายกลับยังพูดแบบนี้ ท่าทาง
ใจกว้างพร้อมให้อภัย ช่างเหมือนพี่ชายคนหนึ่งจริง ๆ

แต่ตัวเขาที่เป็นน้องชายกลับไม่ได้รู้สึกปลอบปลื้มที่ได้รับความเมตตา
อันไม่คาดฝันนี้เลย